

A woman is shown from the chest up, wearing a white lace dress with a high collar and long sleeves. She is wearing a pearl necklace with a large, ornate gold-colored pendant. Her right hand is raised to her chest, wearing a white lace glove. The background is a soft, out-of-focus image of a bedroom with a tufted headboard and pillows.

*Hřích
panství
Cavendon*

*Barbara
Taylor*

Bradford

Copyright © 2017 by Barbara Taylor Bradford
Originally published in the English language
by HarperCollins Publishers Ltd.
under the title *Secrets of Cavendon*
Translation © Hana Černá 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu *SECRETS OF CAVENDON*
přeložila Hana Černá
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-042-9

Věnováno Bobovi, jako vždy s veškerou mou láskou.

POSTAVY

NAD SCHODIŠTĚM

INGHAMOVI V ROCE 1949

Miles Ingham, VII. hrabě z Mowbraye, 50 let. Majitel a správce panství Cavendon. Mluví se o něm jako o lordu Mowbrayovi. Jeho choť Cecily Swannová (48) je VII. hraběnka z Mowbraye,

DĚTI HRABĚTE A HRABĚNKY

David Ingham, dědic hrabství, 20 let. Patří mu titul Ctihodný David Ingham; Walter (18); Venetia (16) a Gwen (8).

Lady Diedre Inghamová Drummondová, sestra hraběte, 56 let. S manželem Williamem Lawsonem (56) a synem Robinem Drummondem (22) žije v Londýně, kde pracuje na ministerstvu války. Víkendy tráví rodina v Cavendonu, ve vlastním sídle Little Skell Manor.

Lady Daphne Inghamová, sestra hraběte, 53 let. Provdaná za Huga Ingham Stantona (68). Trvale žijí v jižním křídle Cavendonu. Mají pět dětí, které bydlí v Londýně a navštěvují rodiče o víkendech: Alicii (35); Charlese (31); dvojčata Thomase a Andrewa (28) a Annabel (25).

Lady Dulcie Inghamová (41), nejmladší sestra hraběte. Žije střídavě v Londýně a v Cavendonu. Provdala se za sira Jamese

Brentwooda (56), jednoho z nejslavnějších anglických herců, jehož král Jiří VI. povýšil do rytířského stavu. Mají tři děti: dvojčata Rosalindu a Juliet (20) a syna Henryho (17).

O trojici sester personál láskyplně mluví jako o „třech Děčkách“.

V MEZIPATŘE

DRUHÁ RODINA: SWANNOVI

Swannovi slouží rodině Inghamových téměř dvě století. Není proto divu, že jsou jejich životy v mnoha směrech propojené. Swannovi žijí po generace ve vesnici Little Skell nedaleko panského sídla. Současná generace je Inghamovým stejně oddaná jako jejich předkové a každého člena rodiny by bránili do posledního dechu. Inghamovi jim bezvýhradně důvěřují a naopak.

SWANNOVI V ROCE 1949

Walter Swann, 71 let, otec Cecily a Harryho, hlava Swannovy rodiny. Zajišťuje bezpečnost panství Cavendon.

Alice Swannová (68), matka Cecily a Harryho. Organizuje většinu vesnických akcí a pomáhá ovdovělé hraběnce vést Ženský institut.

Harry (51), původně zahradník, nyní správce panství Cavendon. Založil zde překrásné zahrady, nyní přístupné veřejnosti. Cecily (48), provdaná za Milese, světově uznávaná módní návrhářka.

Paloma Swannová (38), manželka Harryho a matka jejich dětí: Edwarda (10); Patricie (8) a Charlese (6). Je známá fotografa.

OSTATNÍ PŘÍBUZNÍ

Percy (68), mladší bratr Waltera. Nadlesní v Cavendonu.

Edna (69), manželka Percyho, příležitostně naměstnaná na panství.

Joe (48), jejich syn. Pracuje s otcem jako hajný.

Bill (63), Waltrův bratranec. Vrchní zahradník, vdovec.

Ted (74), Waltrův bratranec. Truhlář a údržbář, vdovec.

Paul (50), Tedův syn. Pracuje spolu s otcem v Cavendonu jako interiérový návrhář a truhlář. Svobodný.

Erik (69), Tedův bratr, Waltrův bratranec. Majordomus v Cavendonu. Svobodný.

Charlotte (81), teta Waltera a Percyho, nyní vdova, hraběnka z Mowbraye. Charlotte je respektovaná hlava Swannovy a Inghamovy rodiny. Pracovala jako sekretářka a osobní asistentka Davida Inghama, V. hraběte, až do jeho smrti. Její manžel, VI. hrabě, za něhož se provdala v roce 1926, během druhé světové války zemřel.

Dorothy Pinkertonová (66), sestřenice Charlotte. Pracuje s Cecily v jejím londýnském módním salonu. Žije v Londýně provdaná za Howarda Pinkertona (66), detektiva Scotland Yardu.

POD SCHODY

Erik Swann, majordomus
Peggy Swiftová Laneová, hospodyně
Lois Watersová, kuchařka
Mary Lodenová, vrchní komorná
Vera Gowerová, druhá komorná
Philips Carlton, šofér

OSTATNÍ ZAMĚSTNANCI

Slečna Angela Chambersová, chůva Cecilyiny dcery Gwen.

ZAMĚSTNANCI PRACUJÍCÍ MIMO DŮM

Rozlehlé panství Cavendon s tisíci akry pozemků, bažantnicemi a vřesovišti poskytuje obživu mnoha místním lidem. Takový je ostatně jeho smysl, neslouží jako domov jediné početné rodině. Nabízí vesničanům zaměstnání a místní farmáři hospodaří na pronajaté půdě. Vesnice Little Skell, Mowbray a High Clough byly postupně zakládány hrabaty z Mowbraye právě za tímto účelem. Kromě bydlení nechali vystavět také kostely, školy, později i pošty a obchůdky.

Uplatnění zde našla řada profesí, například nadlesní a pět jemu podřízených myslivců, k nimž se v době lovu pernaté zvěře připojují ještě honci. Pracují zde také lesníci a dřevorubci, o zahrady se stará vrchní zahradník s pěti pomocníky.

Sezona odstřelu tetřívků začíná 12. srpna. Tento den proslul jako „Významná dvanáctka“. Koroptve a kachny se střílejí od září, bažanti od prvního listopadu do konce prosince. Honů se účastní především aristokraté.

ČÁST PRVNÍ

Trhlina ve vztazích

1949

*To, co jsme utkali včera,
je stejně nezměnitelné
jako včerejšek sám.*

Je proto nutné použít novou cívku.

Muriel Strode-Lieberman, Kniha života

JEDNA

Cecily Swannová Inghamová, VII. hraběnka z Mowbraye, stála na schodech administrativní budovy a upírala pohled za střechy hospodářských budov, k sídlu Cavendon Hall rozkládajícímu se na protějším kopci.

Bylo nádherné červnové ráno, typicky průzračné pro severní Anglii. Střecha a komíny jako by se slastně tetelily pod jasnou slunečnou oblohou.

Je to impozantní dům, pomyslela si. Masivní a bezpečný. Rozpačitě se usmála. Ona osobně ho vůbec nepovažuje za bezpečný.

Bylo smutné, že i ve své dnešní majestátnosti čelí opět vážným potížím a Cecily se upřímně obává o jeho budoucnost. O budoucnost celého panství včetně honitby i samotné rodiny Inghamových.

S povzdechem zavřela oči, aby se na Cavendon nemusela dívat. Mnoho let je finančně vysával a připravil o spoustu času. Všichni mu něco obětovali a v případě nutnosti do něho nemálo investovali, obzvlášť Cecily. Cavendon se stal bezednou dírou pohlcující peníze.

Otevřela oči a narovnala skleslá ramena. Uvažovala, jak se vyrovnají s problémem, který se na ně nezadržitelně valí. Osobně neviděla řešení. Poprvé v životě si připadala naprosto bezmocná, neschopná vymyslet jednoduchý plán.

Ze zadumání ji vytrhlo ťukání koňských kopyt o kamennou dlažbu. Ze dvora stáje vyjížděl bratr Harry, vedle koně kráčel Miles.

Jakmile Miles spatřil Cecily, pozvedl ruku na pozdrav a usmál se na ni tím důvěrným úsměvem, který znala jen ona. Tvář se mu rozjasnila upřímným potěšením, patrně nečekal, že se s manželkou dopoledne uvidí.

Cecily zamávala i Harrymu a dívala se, jak míří na sobotní objížďku panství. Práce správce panství se stala jeho největší zálibou, o čemž ostatně svědčí spousta provedených změn. Po vyřazení z Královského letectva následkem zranění se vrátil do Cavendonu a pustil se do zahradničení. Založil překrásnou zahradu, která během sezony přilákala spoustu návštěvníků.

Miles přišel za Cecily a objal ji kolem ramen. „U snídaně jsi mi chyběla. Ani naše rozkošné děti mi tvou nepřítomnost nevy nahradily, lásko.“

„Potřebovala jsem si před schůzkou projít poslední účetní doklady, které Dottie poslala z Londýna.“

„Sakra! Dočista jsem na tu schůzku zapomněl,“ zvolal Miles trochu otráveně.

Cecily se ušklíbala a pokývala hlavou.

„Tak do toho, madam, připrav zbraně a bojuj. Víš, že nemáš na vybranou. Kostky jsou vrženy!“

„Přesně tak,“ rozesmála se Cecily. „Už jdu. Bitva se snad nerozpoutá, čekám nějaké to brblání a nařikání, to je všechno.“ Poslala manželovi vzdušný polibek.

„To si dokážu představit. Mysli však na příští týden, kdy zůstaneme doma jen s dětmi a tetou Charlottou. Zbytek rodiny odjede díkybohu na dovolenou.“

„Taky se nemůžu dočkat,“ přitakala Cecile. Pak již nechala manžela stát na schodech a prošla nádvořím před stájem na terasu podél zadní části domu, odkud se otevíral pohled do zahrady. Teta ani tři švagrové dosud nepřijely na pravidelné sobotní setkání, a tak se posadila do proutěného křesla a spočinula pohledem na rozlehlém, svěže zeleném parku rozprostírajícím se až k vesničce Little Skell.

Po jezírku na levé straně plul párek labutí, oddaných si navzájem po celý život, jak to u labutí bývá. Již Humphrey Ingham, první hrabě, rozhodl, že na cavendonském jezírku musí být labutě.

Velkolepý výhled se po mnoho let neměnil, přinejmenším od počátku osmnáctého století, kdy bylo sídlo zbudováno. Změnilo se však všechno ostatní – a nenávratně.

Cecily zavzpomínala na uplynulé čtyři roky. Když v roce 1945 skončila válka, země se zmocnila euforie z vítězství, bohužel ne nadlouho. Úlevu a hrdost vystřídal pocit vyčerpanosti a strnulosti. Země byla na pokraji bankrotu, velké britské impérium se propadalo do nicoty. Všichni si stěžovali a nemohli se dočkat, až se situace zlepší. *Nezlepšila se*. Nejhorší bylo, že Churchilla nahradil na ministerském křesle Clement Attlee a moc převzali labouristé.

Městským radnicím chyběly peníze. A tak ve městech nadále zely hluboké krátery po vybuchlých bombách, k nebi hrozivě čněly polozřícené domy. Hromady sutí v ulicích připomínaly zoufalým obyvatelům na každém kroku válku. V zemi pokračoval přidělový systém na potraviny a předměty základní denní potřeby. Cecily měla pocit, že se život v Británii zastavil.

Nyní se psal rok 1949 a situace se konečně začala obracet k lepšímu. Lidem se vracel optimismus a atmosféra se projasňovala. Svatba princezny Alžběty před osmnácti měsíci pozvedla celou zemi na duchu.

Přesto převážnou část obyvatelstva Británie tvořili staří muži, ženy a děti. Stovky tisíc mladých mužů zahynuly na zahraničních frontách. Cecily viděla, jaký dopad měla válka na Cavendon. Rozlehlé panství přišlo o mnoho mladých mužů zaměstnaných na farmách, rodiny ve vesnicích se jen těžce vzpamatovávaly ze ztrát nejbližších, které je postihly již podruhé za jednu generaci. Cavendon živilo zemědělství. Nyní chyběli zdatní muži na obdělávání půdy, sklizeň, péči o skot a ovce.

Miles byl rád, že zůstaly aspoň dvě ženy od pěchotního vojáka a vedly několik nájemních farem. Harry podal do místních novin inzerát a podařilo se mu na farmy v Mowbrayi a High Clough nastěhovat tři rodiny.

Cecily zaslechla hlasy a svižně vstala. Přes francouzské okno zahlédla tetu Charlotte v hovoru s Erikem Swannem, majordomem Cavendonu.

Sešla do knihovny tetu pozdravit. „Dobré dopoledne, teto Charlotte. Dnes jsem tě nečekala.“ Stejně jako Cecily byla i prateta rozená Swannová, která se přivdala do rodiny Ing-

hamových, ačkoli až v pozdějším věku. Ovdovělá hraběnka z Mowbraye si i v pokročilém věku zachovávala grácii – chodila zpřímá a pružně jako zamlada, jen vlasy jí zbělely jako sníh a na tváři přibývaly vrásky.

„Ahoj, Ceci. Nemůžu si přece nechat ujít poslední setkání před prázdninami!“

Cecily se ohlédlá po Erikovi. „Výborně, vidím, že jsi přinesl kávu. S chutí si dám šálek... A ty, teto Charlotte?“

„Ráda se přidám. Aspoň si v klidu popovídáme, než přijdou ostatní.“

„Hned to bude, paní,“ přikývl Erik a hned chystal šálky.

Charlotte se posadila ke krbu a kývla na Cecily. „Ráda bych s tebou probrala něco... soukromého.“

Nestihla ani začít, když se ve dveřích knihovny objevila lady Diedre. Nejstarší ze sester Inghamových bylo šestapadesát a blond vlasy jí už začaly prokvétat. Přesto se oblékala stále podle poslední módy. Dnes měla na sobě oblíbené kalhoty s širokými nohavicemi a ležérní hedvábnou blůzku.

Cecily se podívala na Charlotte a významně zvedla obočí – soukromý hovor musí počkat. Pak šla přivítat švagrovou. Diedre pracovala již hodně let na ministerstvu války a byla považována za nejbystřejší ze tří sester. Díky pronikavé inteligenci a smyslu pro humor oživila každou rodinnou sešlost. Cecily ji přivítala zdvořilostním polibkem a vedla ji k podnosu s kávou.

Vzápětí dorazila také lady Dulcie, čtyřicetiletá nejmladší sestra, stále považována za benjamínka rodiny. Když se dámy usadily, Diedre se naklonila k Cecily. „Blahopřeji ti k úspěchu s tím dárkovým obchůdkem. Odvedla jsi skvělou práci. I drobný zisk přijde vhod.“

„Díky,“ usmála se na ni Cecily vděčně. Diedre odjakživa zastávala roli usmířovatele při rodinných rozmíškách. „Ani ve snu mě nenapadlo, že návštěvníky zaujme tolik drobností vztahujících se ke Cavendonu.“ Pak se Cecily obrátila k Dulcie. „Jak dlouho zůstanete v Hollywoodu?“ zeptala se. „Miles říkal, že James má s MGM smlouvu na dva filmy.“

„Ano, ale předpokládám, že Vánoce už strávíme doma – aspoň si to tak plánujeme. James chce příští rok uvést v Londýně hru.“

„Ráda slyším, že se před Vánocemi vrátíte, bez vás by nebyly to pravé,“ řekla Cecily. Obdivovala osobní kouzlo švagrové, její smysl pro humor a přes manželovy úspěchy v Hollywoodu realistický přístup k životu.

Konečně se objevila Daphne, poslední z trojice Inghamových sester. Cecily překvapeně zamrkala – švagrová totiž měla na sobě místo neformálního víkendového oděvu cestovní kostýmek.

Daphne přítomné přátelsky pozdravila. „Zastavila jsem se s vámi rozloučit, na schůzku nezůstanu,“ rozhlédla se s rozhodným výrazem po příbuzných. „Stejně mi nikdo nenaslouchá,“ dodala.

Cecily sebou trhla. Daphne odjakživa brali jako paní domu. Když je matka opustila, zaujala její místo; žila v Cavendonu od narození.

Daphne zvedla koutek úst k povznesenému úsměvu. „Za chvíli s Hugem odjíždíme do Londýna, kde se sejdeme s dětmi na večeři. Jak víte, zítra pokračujeme do Curychu. Zůstaneme tam dlouho... možná celý rok.“

„Proboha, Daphne, celý rok!“ zvolala Diedre. „Co zrovna tebe přimělo opustit Cavendon na tak dlouho?“ otázala se s pobaveným úsměvem.

„Protože to tady už nesnesu,“ odpověděla Daphne klidně. „Jak můžu žít v domě, kde se to hemží cizími lidmi? I zahrady jsou plné turistů. Mám pocit, že jsou rozlezlí všude... Doslova o ně klopýtám. Je to příšerné.“ Zde se Daphne odmlčela a dlouze se zadívala na Cecily. „Pro mě příliš komerční prostředí, Ceci. S těmi kavárničkami, občůdky a galerií si připadám jako v obchodním domě. Promiň, ale proměnila jsi náš domov v tuctovou turistickou atrakci,“ kroutila Daphne nechápavě hlavou a zachmuřila se. Pak bez dalších slov opustila knihovnu a tiše za sebou zavřela.

V místnosti se rozhostilo hrobové ticho.

Diedre s Dulcie se na sebe podívaly. Sestrino prohlášení je překvapilo stejně jako Cecily.

Rozpačité mlčení prolomila teta Charlotte. „Neměly bychom ji odsuzovat,“ pronesla rozvážně. „Daphne je už dlouho vyčerpaná. Vložila do Cavendonu spoustu energie. Pár týdnů pokojného odpočinku v Curychu jí navrátí sílu.“

„Hned po skončení války mi vyčetla, že dělám z Cavendonu výdělečný podnik. Nepřestávají s Hugem reptat. Vadí jim především prohlídka sídla. V poslední době se mnou Daphne téměř nemluví.“

„Ale peníze ze vstupného nás přece drží nad vodou!“ zvolala Dulcie rozrušeně. „A mně dává za vinu, že jsem si tady otevřela malou galerii. Nemám z ní ani penny, veškerý zisk jde na provoz sídla!“

Diedre se pokusila rozrušené ženy uklidnit. „Nerozčilujme se kvůli tomu. Upřímně souhlasím s tetou Charlotte. Daphne je už léta unavená a určitě si zaslouží dlouhý odpočinek. Miluje vilu a Švýcarsko. Načerpá tam novou energii a zase bude jako dřív.“

Dulcie se obrátila k tetě Charlotte. „Co myslíte tou únavou? Snad Daphne netrápí nějaká nemoc!“

Teta zakroutila hlavou. „To ne. Vložila však do toho domu tolik...“ Charlotte se odmlčela a hledala nejvýstižnější výraz. „No, prostě si ho trochu *přivlastnila*, abych tak řekla.“

Diedre souhlasně přikyvovala. „Chápu, že jí návštěvníci jdou na nervy, jenže pokud bychom sídlo veřejnosti nezpřístupnili a neotevřeli kavárnu a obchod se suvenýry...“ Bezradně rozhodila rukama. „Nevím, jak by naše rodina skončila.“

„Na mizině,“ doplnila Cecily. „Sice ne zcela, ale téměř.“

„A nemáme štěstí, že veřejnost sídlo s překrásným parkem tak fascinují?“ podotkla Dulcie. „Zvlášť když za privilegium nakouknout do našeho soukromí nekřesťansky zaplatí.“

Výbuch smíchu poněkud uvolnil atmosféru.

„Neměly bychom dnešní schůzku rozpustit a rozejít se za povinnostmi?“ navrhla Diedre.

„Pokud nemáte potřebu něco probrat, půjdu dokončit balení,“ vstávala Dulcie z křesla. „Mám tady spoustu šatů, které si chci odvézt do Beverly Hills.“

„Ach, připomněla jsi mi, že se taky musím připravit na cestu. Začátkem příštího týdne jedeme s Willem do Beaulieu-sur-Mer,“ oznámila Diedre. Pak se obrátila k Cecily. „Willův bratr Ambrose nám uvolní na šest týdnů svůj dům v jižní Francii. Potěšilo by nás, kdybyste za námi s Milesem přijeli, Cecily. A vezměte s sebou i tetu Charlotte. Co na to říkáš, teto?“

„Je to od tebe milé, Diedre, zváším to. Snad bych se mohla přidat k Cecily a Milesovi. Víš, v mém věku už nerada cestuji sama.“

„Nesmysl!“ mávla Diedre rukou. „Vypadáš mnohem mladší a tvou kondici by ti leckterá dáma mohla závidět. Vím však, jak to myslíš. Jednoduše nám dejte vědět, až se dohodnete na datu.“

Cecily se roztržitě pousmála. Byla rozrušená. Počkala, až švagrové odejdou, pak přistoupila k oknu a zamyšleně hleděla na nádvoří.

„O čem jsi se mnou chtěla mluvit?“ obrátila se po chvíli k pratetě. Snažila se ovládnout netrpělivost.

„O našem panství,“ odpověděla stará dáma. „Jak jistě víš, pracovala jsem u Davida Inghama, pátého hraběte, jako osobní asistentka. Vím tedy o celém panství víc než kdokoli jiný, dokonce i Miles. Asi před deseti dny jsem si náhle uvědomila, že prateta Gwen neměla právo darovat sídlo Little Skell Manor Diedre, protože jí vlastně nepatřilo. Nevlastnila ho ani její sestra, která ho Gwen odkázala. Cavendon se všemi budovami, tisíci hektary pozemků, honitbou a parkem patřilo hrabatům. Nicméně během posledních padesáti let majitelé dovolili členům rodiny žít v obou domech zadarmo.“

Cecily upřela na pratetu nejistý pohled. „Chceš říct, že James s Dulcie by měli za bydlení v Skelldale House platit nájem, a stejně tak Diedre s Willem, když se nastěhovali do Little Skell Manor?“

„Přesně tak,“ přikývla Charlotte. „Pro jistotu jsem nahlédla do dokumentů, které jsem kdysi sama zpracovala. Potvrdily mou domněnku.“

„To je hodně choulostivá záležitost... Především musíme přesvědčit Milese, aby návrh přijal. Možná nebude souhlasit.“

„Je to přece černé na bílém,“ připomněla Cecily prateta. „Pátý hrabě věc přehlížel, protože jsem pro něho pracovala, a šestý hrabě taktéž. Sedmý hrabě může konečně dát záležitost do pořádku.“

Cecily si nebyla tak jistá. Zнала svého muže. Bude mu proti mysli cokoli měnit, obzvlášť když jeho sestry žijí v domnění, že domy oprávněně zdědily. A znovu to bude vypadat, jako že Swannovi zasahují do zvyklostí Inghamových.

Cecily s povzdechem vstala, omluvila se a odešla.

DVĚ

Kdykoli na Cecily padl smutek nebo ji tížily starosti, nacházela klid v zahradě. Kdysi to bývala růžová zahrada, po mnoho let Cecilyina svatyně, ačkoli i nyní tam občas zavítala. Častěji zašla k hrobu DeLacy. Tam se posadila a povídala si s nejdražší přítelkyní. DeLacy Inghamová zahynula tragicky během války, když londýnský dům zasáhla bomba. Cecily velmi postrádala kamarádku z dětství, sestru čtyř „Děček“, jak jim říkali.

Cecily se vydala k rodinnému hřbitůvku v blízkosti lesíka na konci parku. Potěšilo ji a dojalo, že i někdo další z rodiny DeLacy navštívil – ve váze byla kytice svěžích růžových růží. Přesně tak vnímala své návštěvy – ona DeLacy *navštěvovala*, nepřicházela k jejímu hrobu. Takovou představu by neunesla. Posadila se na trávník a opřela hlavu o náhrobní kámen. Viděla přítelkyni před sebou, jako by tu opravdu stála; slyšela, jak jí svým typickým melodickým hlasem sděluje nějakou důvěrnost a vzápětí obě vyprsknou smíchem.

Cecily se dosud nevyrovnala s tragickou ztrátou. Prožívala až fyzickou bolest, nevýslovně toužila po milované bytosti, již ztratila. Už nikdy ji neobejme a nebudou se spolu smát.

Pohroužila se do vzpomínek na léta strávená v Cavendonu v nerozlučném přátelství. Byly stejně staré, sdílely stejné sny a zájmy. DeLacy Inghamová, jedna z hraběcích dcer, a Cecily z rodiny Swannových, kteří aristokratům roky sloužili. Přesto ani jedna z nich nevnímala rozdílný rodový původ. Případaly si jako sestry, natolik byly jejich životy propletené společnými prožitky a sny.

Cecily s povzdechem přimhouřila oči, protože si nečekaně vzpomněla na jednu ošklivou hádku. Ta je rozdělila a několik let spolu nepromluvily. Až Miles je na úpěnlivou žádost DeLacy usmířil. Cecily se bez váhání uvolila odpustit a zapomenout. Zcela přirozeně a snadno obnovily staré přátelství, jako by se nikdy nerozešly ve zlém.

Cecily považovala DeLacy za nejkrásnější z Inghamových sester, ačkoli jejich otec jednoznačně upřednostňoval lady Daphne.

Manželovy sestry byly všechny blondýnky s nebesky modrými očima. Diedre, Daphne, DeLacy i Dulcie coby hraběcí dcery získaly titul lady. Cecilyiny švagrové... a přítelkyně. Právě proto se jí Daphneina slova hluboce dotkla.

Mezi Inghamovými a Swannovými nikdy nedocházelo k rozepřím. Až po válce. Ve vztazích začaly vznikat povážlivé trhliny kvůli nedostatku financí na placení nových daní a nákladný provoz rodinného panství. Miles si plně uvědomoval svou roli hlavy starobylého rodu, jednoho z nejvýznamnějších v Anglii. Cecily však věděla, jak je pro manžela náročné uplatňovat práva prvorozeného. Už po první světové válce se musela některá sídla prodat, a nyní to bude ještě složitější. Starý rád vzal zasvé. Svět, v němž se to v panských sídlech hemžilo služebnictvem a přitékaly peníze, navždy zmizel.

Teta Charlotte se již dříve zmínila, že až donedávna nepamatuje rozmršky mezi oběma rodinami – a to je, vzhledem k jejímu věku, co říct. Po celý život vedla kroniku rodiny Swan-

nových, kterou založil její předek James Swann již v době, kdy bylo sídlo vybudováno prvním hrabětem. V kronice se ukrývala všechna tajemství obou rodin. Přísně důvěrné záznamy byly přístupné pouze Swannovým.

Cecily se v myšlenkách zatoulala k praradě Charlotte, která měla v obou rodinách výjimečné postavení. Jako hlava rodu Swannových se po sňatku stala hraběnkou z Mowbraye a nyní je váženou hraběnkou vdovou. Již jako svobodná pracovala u Milesova dědečka, pátého hraběte Davida Inghama, dlouho předtím, než se ve středním věku provdala za Charlese, šestého hraběte z Mowbraye. Není proto divu, že jí z rodinného života Inghamových a Swannových nic neuniklo. Jinak by nikoho nenapadlo, že dva domy – Little Skell Manor a Skelldale House – patří sedmému hraběti, nikoli ženám, které v nich svého času žily.

Cecily doufala, že Miles nebude hloupě velkorysý a nedovolí sestrám užívat domy, aniž by platily nájem.

Když na to přijde, Daphne s Hugem a dětmi obývá jižní křídlo Cavendonu zdarma od svatby. Měli by taky platit? Na to si Cecily momentálně nedokázala odpovědět.

Najednou ji přepadlo oprávněné roztrpčení. Daphne ji obvinila, že do jejího království umožnila vstoupit veřejnosti. Dotýká se jí to celkem oprávněně, když zváží, kolik úsilí ji stálo, aby Cavendon zachránila před bankrotem – a to nejednou. Hradila výdaje z vlastního módního byznysu.

Do očí jí znovu vstoupily slzy a nebránila se jim. Plakala pro drahou DeLacy i kvůli nespravedlivému obvinění ze strany Daphne.

Zůstala ještě chvíli sedět, než se dala dohromady. Cestou domů zahlédla na pěšině od vesničky Little Skell spěchat matku. Zamávaly na sebe a za okamžik se už objímaly. „Jdu za tebou, Ceci,“ vyhrkla rozrušeně Alice Swannová. „Otec říkal, že lady Daphne a pan Hugo odjeli do Curychu. Lady Daphne se ani nezúčastnila sobotní schůzky.“

„Ach bože, rodinné informační síť jsou tak rychlé,“ obrátila Cecily oči v sloup, ale usmívala se. „V tom případě jistě

víš, že na mě Daphne zaútočila kvůli otevření Cavendonu veřejnosti a tak...“

„Ano,“ přisvědčila Alice. „Když si vzpomenu, kolik peněz jsi dala rodině na provoz, zvedá se mi tlak. Tisíce liber. A to jsi sama potřebovala kapitál na otevření salonu. Později jsi odkoupila od Inghamových spoustu šperků a každoročně darovala hraběti šeky z prodeje modelů.“ Alice nevěřicně kroutila hlavou. „Chudák Daphne. Nejspíš se jí nevede dobře nebo je přetažená. Přitom tě v hloubi duše upřímně miluje. Cecily, tys plakala? Doufám, že to nebylo kvůli Daphne.“

„Ne. Strašně se mi stýská po DeLacy, mami. A jsem trochu rozladěná, ale to přejde,“ přiznala Cecily. Pak rychle změnila téma. „Teta Dottie se těší, až vás s tátou uvidí.“

„Taký už se nemůžu dočkat. Mám ji moc ráda. Je vždycky tak zábavná...“ usmívala se Alice.

Miles otočil hlavu a vyskočil ze židle, jakmile spatřil Cecily vcházející do pracovny. „Tady jsi, drahoušku!“ zvolal se širokým úsměvem. „Začínal jsem se o tebe bát.“ Vzal ji za ruku a vedl k pohovce.

„Schůzka se nekonala,“ začala Cecily. „Daphne –“

„Zastavila se za mnou,“ přerušil ji manžel, „s Hugem v patách. Oznámili mi, že stráví několik měsíců v Curychu. Zkrátka se objevila teta Charlotte a pověděla mi o nevinném plánu. Vlastně není tak nevinný.“ Setřel Cecily slzy. „Ty pláčeš? Snad ne kvůli Daphne?“

„Ne. Poseděla jsem chvíli s DeLacy. Chybí mi.“ Cecily si oběma rukama přejela po tváři, pak se posadila a věnovala manželovi zářivý úsměv.

Miles si ji zamyšleně prohlížel. I v osmačtyřiceti si zachovala přitažlivost a krásu. Hnědé vlasy s měděným leskem, ty neobvyklé, levandulově modré oči a bezchybná pleť. Jemné vějířky vrásek kolem očí byly téměř neviditelné. Cecily je jeho žena, manželka, partnerka, spřízněná duše a v mnoha ohledech rovněž zachránce. Bez ní by byl ztracený.

V padesáti je téměř vyřízený. Vlasy mu prokvétají, pod očima má váčky a občas padá únava. Na druhé straně padesát je padesát... Snaží se nedávat vyčerpání najevo, ačkoli tuší, že před touhle ženou nic neututlá. Cecily Swannová, jeho životní láska, nyní Cecily Inghamová. Jeho srdce nikdy nepatřilo jiné ženě. Krátké, vynucené manželství s Clarissou byla přetvářka. Díkybohu že má teď po svém boku milující a oddanou Cecily.

Naklonil se a políbil manželku na čelo. „Nedovolím, aby ti kdokoli kladl za vinu, že jsi Cavendon změnila ve výdělečný podnik. Všichni jsme sdíleli tvou myšlenku – museli jsme přece přežít a tohle všechno zachránit,“ rozhodil rukama, jako by chtěl obejmout celé panství.

„Vidím, že tě teta Charlotte informovala.“

„Ano. Víš, Daphne obviňuje každého: Dulcii za to, že si otevřela galerii; Harryho, že jeho překrásný park a zahrada lákají stále víc návštěvníků; svého syna Charlieho, protože si dovolil sepsat poutavou historii našeho rodu; Palomu, protože připravila reprezentativní publikaci Harryho díla, která se báječně prodává. A jsem si jistý, že hlavní vinu nesu já. Daphnein bratr, sedmý hrabě, požehnal všem těm *zničujícím* změnám,“ kroutil Miles s úsměvem hlavou. „Prosím tě, neber Daphne vážně. Tys nás nezruinovala, ale zachránila – a všichni jsme ti pomáhali a podporovali tě.“

„Díky za konejšivá slova, Milesi, od rána jsem dost rozladěná. Daphne s Hugem celý rok jen reptali. Tak co? Jak se díváš na tetin návrh ohledně nájemného za Little Skell Manor a Skelldale House?“

„Naléhala, abych o tom přemýšlel.“ Víc se Cecily od manžela nedozvěděla.

„Můžou si to dovolit. James i Will jsou zámožní a Diedre stále ještě pracuje.“

„Ta vždycky ochotně pomohla. A koneckonců daň z nemovitosti za oba domy je zahrnutá do celkového zdanění sídla.“

„Pak nemáš na vybranou,“ konstatovala Cecily důrazně.

Miles vstal, odešel k oknu a dlouho se díval k vřesovišti. Pak se vrátil k Cecily a vzal ji za ruku. „S odjezdem Daphne ti přibude hodně povinností. Měli bychom si o tom včas promluvit.“

„Musím zůstat v Cavendonu a zastat Daphneiny povinnosti, vid’?“ dovtípila se Cecily.

„Ano, drahá. Převezmeš veškerou zodpovědnost paní domu – jsi přece sedmá hraběnka. Navíc se staneš patronkou tří vesnic.“

„Celá léta jsem se zapojovala do vedení panství i života ve vesnicích,“ protestovala Cecily. „Uznávám, že Daphne dohlížela na provoz Cavendonu, především pokud šlo o dekorace místností. Zodpovědně informovala Teda a Paula Swannovy o každém nedostatku a nutnosti údržby.“

„To není těžký úkol, Ceci. Upozorníme členy rodiny, aby byli všímavější k okolí – myslím v domě i mimo něj. Podle mého názoru Daphne péči trochu přeháněla.“

„Já vím,“ přitakala Cecily. „Nezapomínejme, že Erik a Peggy do Curychu neodjeli,“ podotkla sarkasticky, „a oni jsou zodpovědní za provoz Cavendonu. Daphne už to roky nedělá. Erik naštěstí zdědil Hansonovy šikovné ruce a nemusím mu stát za zády.“

„Máš pravdu. Ale trávila jsi mnoho času v Londýně a teď se jako hraběnka a paní domu budeš muset zdržovat v Cavendonu,“ připomněl jí Miles.

„Do Londýna jsem jezdila pracovně, ne za zábavou!“ bránila se Cecily.

Miles jí konejšivě stiskl ruku. „Přestaňme se hašteřit. Raději naplánujme, jak obě role zvládneš –“

Cecily manželka kategoricky zarazila. „Naučím se pověřovat úkoly ostatní a londýnský podnik můžu řídit z domova. Některé pravomoci předám tetě Dottie a Gretě Chalmersové. Určitě to zvládnou, záleží jim na tom, aby salon prosperoval.“

„A nebude ti to vadit?“

„Samozřejmě že ne. Je nutné vidět věci prakticky.“

Milesovi se viditelně ulevilo a v očích mu po dlouhé době zajiskřilo.

Naproti tomu Cecily poklesla na duchu. Chápala manželovo přání a objektivní nutnost, aby zůstala v Cavendonu. Když si však připomněla vážnost problémů v londýnském podniku – dluhy a nedostatek financí – věděla, že její nepřítomnost může znamenat katastrofu. Už se chystala svěřit manželovi své obavy, ale rozmyslela si to.

Tento rok nepřispěje na provoz sídla, módní salon je v minusu. Jen si není jistá, zda Cavendon bez její podpory přežije.

Nakonec usoudila, že je škoda kazit si víkend, stačí, když tu nedobrou zprávu oznámí Milesovi v pondělí.

„Pojďme se naobědvat,“ zvedla se z pohovky. Usmívala se na manžela, přestože jí srdce svírala úzkost. Věděla, že Cavendon začne chátrat.

TŘI

Alicia Inghamová Stantonová, nejstarší dítě lady Daphne a Huga Stantova, stála v koupelně před zrcadlem a upírala na sebe zachmuřený pohled. Pod modrýma, nyní zarudlýma očima měla tmavé kruhy a jindy narůžovělou pleť nezdravě popelavou.

Nebylo divu, že vypadala tak strašně – na včerejší večeři s rodiči vypili s Charliem příliš mnoho koňaku a spala jen pár hodin. Nyní je šest a cítí se totálně vyčerpaná.

Při vzpomínce na předešlý večer s rodiči a sourozenci se znechuceně otrásla. Večeře na rozloučenou v hotelu Savoy začala slibně, jenže nechybělo mnoho a skončila velkou hádkou. Ve snaze zabránit jí, vyskočila od stolu a pohrozila, že okamžitě odejde. A protože rodina věděla, že nemá od slov daleko k činům, Charlie se ovládl a matka zmlkla.

Otci se pak podařilo uhasit vášně a rozhádanou dvojici usmířit. Nicméně pro Alicii byla večere před odjezdem rodičů do Curychu katastrofou, způsobenou matčinými zatrpklými tirádami o Cavendonu.

Alicia se naklonila blíž k zrcadlu, navlhčila žínku studenou vodou a přiložila si ji na tvář. Několikrát to opakovala, pak osušila obličej a nanesla na něj silnou vrstvu výživného krému.

Obyčejně nijak přehnaně nepečovala o svůj vzhled, jenže jako herečka se nesměla zanedbávat. Kamery sice umí kouzlit, ale také odhalí každou nedokonalost. Za dva týdny začíná točit nový film a je třeba hlídat si vzhled i kondici.

Nasoukala se zpět do postele a přitáhla příkrývkou k bradě, rozhodnutá dopřát si ještě pár hodin spánku. Na oběd s Charliem chce být odpočatá a svěží.

Z včerejší hádky neobviňuje bratra, ale matku; kritickými výroky na adresu Cecily všechny šokovala – dokonce i otce. A Charlie se samozřejmě neovládl, aby nezačal Cecily vášnivě obhajovat dřív, než ho Alicia stihla zarazit. A jako obyčejně tím jen přilil oleje do ohně. Takhle to dělával od dětství.

Na druhé straně s ním Alicia souhlasila. Charlie měl plné právo zastat se ženy, která již několikrát zachránila rodinu před bankrotem. Matka se ve svých názorech velice mylila. Proč proboha mluvila o Cecily tak kriticky?

Alicia se dosud před nikým z rodiny nezmínila o obavách o matčino zdraví. V poslední době si totiž všimla, že se jí třesou ruce, těžko se rozpomíná a bývá často podrážděná.

Tají otec před dětmi pravdu? Možná. Hugo s dětmi o manželce nikdy nemluvil. Nikoli proto, že by je neměl rád, ale prvořadě místo v jeho životě vždy zaujímala krásná Daphne. Byl jejím rytířem ve stříbrném brnění. Takhle to začalo – láska na první pohled, okouzlení krásou a šarmem. Od té chvíle jí byl oddaným ochráncem.

Alicii napadlo, že by své obavy o matku měla sdělit aspoň Charliemu. Navíc mu domluvit, aby se trochu víc ovládal, ale

současně ho ujistit, že má pravdu. Alicia si byla jistá, že v něm ještě dnes doutná včerejší vztek.

O čtyři roky starší Alicia byla od dětství bratrovou ochránkyní. Měli k sobě velice blízko – možná víc než dvojčata Andrew a Thomas.

Ze zamyšlení vytrhl Alicii telefon.

„Haló?“

„To jsem já,“ zachraptěl mužský hlas.

„Jsi to ty, Brine?“ zvolala.

„Kdo jiný by ti volal v tak nelidskou hodinu?“

„Co se děje? Máš takový divný hlas...“

„Byl jsem celou noc vzhůru a mám pocit, že padnu. Můžu se zastavit?“

„Kde jsi? Zajedu pro tebe,“ vykřikla Alicia rozčileně.

„Na Piccadilly. Vracím se od Jakea Stafforda. Chceš, ať mě poldové sbalí jako bezdomovce?“

„Okamžitě volej taxi. Máš vůbec peníze?“

„Jistě.“

„Čekám tě.“

„To doufám.“

Hovor skončil. Alicia pár okamžiků zírala na sluchátko, než ho odložila do vidlice. Už rok prožívali s Brinem vášnivý milostný románec. Věděla, že si rád dá skleničku, ale znal míru. Teď měla pocit, že je opilý...

Vyskočila z postele a odběhla do kuchyně zapnout konvici na kávu. V koupelně setřela z tváře krém a opláchla se, vyčistila si zuby, učesala se a vklouzla do hedvábného župánku. Jsem připravená na všechno, pomyslela si.

Vrátila se do kuchyně, aby připravila kávu, když ji vyrušil zvonek. Zhluboka se nadechla a šla otevřít.

Kolegovi herci přiřkla Alicia přezdívku Brin po své oblíbené hračce s dětství. Ve skutečnosti se jmenoval Bryan MacKenzie Mellor. Bylo mu jednatřicet a narodil se v Edinburghu skotské matce a anglickému otci. Vysokou postavou a přitažli-

vým vzhledem si získal pověst druhého nejkrásnějšího muže na prknech londýnských divadel. Šarmem a charismatem ho předčil pouze jeho strýc James Brentwood, považovaný za ženský idol všech dob.

Brin si potrpěl na luxusní obleky a stylový vzhled, ani účesu se nedalo nic vytknout – každý vlas byl na svém místě.

Dnes ráno vypadal příšerně, Alicia ho málem nepoznala. Připomínal pouličního pobudu, který se zrovna vyškrábal z příkopu.

Tmavě modrý proužkovaný oblek měl pomačkaný a poskvrněný, z kapsy saka čouhala modrá hedvábná kravata; na bílé, nyní zakrvácené košili měl natržený límeček. Alicia si všimla řezné rány nad pravým okem i podlitiny na pravé tváři pod rásicími vousy. Brin se opíral o zárubeň, jako by se měl každým okamžikem zhroutit. Alicia ho popadla za obě ramena a vtáhla do bytu. Klopýtł, ale naštěstí udržel rovnováhu. „Koupelna,“ zahuhlal.

Alicia ho dostrkala ke dveřím a čekala. Pak ho směřovala do obývacího pokoje. „Pojď, miláčku, udelej si pohodlí.“

Brin se ztěžka zabořil do měkkých polštářů pohovky a viditelně se mu ulevilo.

„Mám ti přinést vodu... nebo kávu? Káva tě postaví na nohy.“

„Whisky.“

„V žádném případě. Pácheš jak lihovar.“

Pokusil se o chabý úsměv. Vlastně se jen ušklíbl a otrásl se.

„Ty ses rval, Brine?“ naklonila se k němu Alicia a zvědavě si prohlížela ránu nad obočím. Naštěstí to bylo jen povrchní škrábnutí.

Zakroutil hlavou, zavřel oči a zhluboka vzdechl.

Alicia odešla do kuchyně připravit kávu. Ukrojila silný krajíc čerstvého chleba, potřela ho máslem a pokladla kolečky banánu. V obývacím pokoji položila podnos před Brina. „Napij se kávy a něco sněz,“ zatřásla s ním.

S námahou otevřel oči, posadil se zpřímá a polkl několik doušků horkého nápoje. „Mám hlad,“ přiznal, „nepamatuju si,

jestli jsem večeřel,“ řekl a lačně se zakousl do chleba. Alicia se posadila do protějšího křesla.

„Co jsi v noci vyváděl?“ spustila.

„Nic. Prostě pánská jízda – od baru k baru. Asi jich bylo příliš,“ dodal a dojedl krajíc.

„Jak ses ocitl u Jakea Stafforda?“

„S Tonym Flintem jsme ho museli odvést domů, protože byl namol. Usnuli jsme na pohovkách v jeho snobském obýváku.“

Alicia chápavě přikyvovala. „Jsou oba v pořádku?“

„Nevědí o světě, ale žijí,“ pousmál se Brin. Pak se mu v zelených, momentálně zarudlých očích pobaveně zajiskřilo. „Omlouvám se za ne zrovna stylový vzhled, Alsi. Ale kam jít, já jsem měl jít?“

Alicia se posadila vedle něho. „Udělal jsi dobře. Nezlobím se, jen jsem se vylekala,“ řekla.

„Je mi líp. Káva a jídlo pomohly,“ pochvaloval si Brin. Objal Alicii kolem ramen a přitáhl si ji blíž.

Okamžitě se odtáhla a zašklebila se. „Brine, páchneš vyčpělým pivem, whisky, kouřem a potem. Odvedu tě do sprchy.“ Pevně ho uchopila za ruku a odváděla do ložnice, kde mu pomohla se svlékáním.

Když konečně stál pod sprchou, oddechla si. Došlo jí, že není opilý, má jen pořádnou kocovinu. To ji trochu uklidnilo, ale stejně... Neměl ve zvyku se takhle zřídit. Jakmile zaslechla, že sprchu zastavil, podala mu velkou osušku.

„Díky. Cítím se skoro báječně,“ ušklíbl se, když vystoupil z boxu.

Alicia přikývla a odešla do ložnice. Hodiny na nočním stolku ukazovaly téměř osm. Nemá smysl pokoušet se usnout. Včera večer slíbila Charliemu, že se dnes kolem jedenácté sejdou, aby přečetla pár kapitol jeho nové knihy. Nerada by ho zklamala.

Ucítila Brinovu přítomnost a obrátila se. Se svými sto dvašedesáti centimetry mu nesahala ani po ramena. Byl statný mužský se širokým hrudníkem a ani gramem nadbytečného

tuku, světlé vlasy hrály na slunci měděnými odlesky. Díval se na Alicii něžným pohledem a znovu ji objal.

„Pojďme si lehnout,“ zašeptal jí do vlasů.

„Nemůžu,“ namítla. „Mám schůzku s Charliem. Přeje si, abych si přečetla pár kapitol.“ Vytáhla se na špičky a políbila Brinu na tvář. „Ty by sis měl zdřímnout,“ kývla k posteli. „Slíbil jsi mi společný víkend.“

Brin se ze široka usmál. „Dlužíš mi včerejší večer, lásko. Místo večere ve dvou jsi ho strávila s rodiči.“

„Nebyl to dobrý nápad,“ povzdechla si Alicia.

Brin si ji prohlížel zpod přimhouřených víček. „Potíže? Snad ne s Charliem.“

„Vidím, že nás znáš. Nebyla to Charlieho vina.“ Vzala Brina za ruku o vedla ho k posteli. „Prospi se, vynasnažím se vrátit co nejdřív.“

ČTYŘI

Cecily Swannová Inghamová věděla, že se propadá do nejvážnější životní krize, a nenacházela východisko. Celé dny nemyslela na nic jiného než na potíže, kterým se nelze vyhnout. Cavendon se za celou dobu své existence neocítl tak blízko bankrotu jako nyní. Postačí nepatrný impuls a je konec. Otřásla se při té představě.

A milovaný podnik, jediný pevný pilíř v jejím životě, čelí finančním problémům. Proto nemůže Milesovi pomoci s placením daní a zachránit sídlo. V minulosti to udělala tolikrát. Jak smutné...

Pokaždé, když mu chtěla svěřit hořkou pravdu, ztratila odvalu. Místo toho mu prostě slíbila, že bude zodpovědně plnit veškeré povinnosti sedmé hraběnky z Mowbraye. Zůstane nastálo v Cavendonu a londýnskou firmu bude řídit na dálku. Převzme celé panství do své péče.

Jestli Miles čekal protesty, banální námitky nebo pokusy o kompromisní řešení, brzy se přesvědčil, že novou roli přijala a své slovo dodrží.

Cecily se smířila se situací, protože neměla jinou volbu. Ve většině velkých sídel panovala tradice, že paní domů je věvodkyně. Bude sestavovat jídelníčky a dohlížet na chod domácnosti, účastnit se akcí ve všech třech vesnicích, zahajovat slavnosti. Čeká ji rovněž předávání cen ve školách a práce pro místní ženský spolek.

Jednou, je to již hodně dávno, ji Emma Harteová varovala neobětovat manželství na oltář vlastní ctižádosti. „Nejprve manžel, byznys na druhém místě,“ kladla jí Emma na srdce. „A buď ráda, že máš muže. Některé ženy musí projít těžkými zkouškami, aby si uvědomily, že ani úspěšný podnik tě v noci nezahřeje.“ Cecily se pousmála těm moudrým slovům.

Zvolna kráčela parkem. Bylo jasné středeční ráno, a tak se ještě před sedmou tiše vykradla z domu na čerstvý vzduch, aby si pročistila hlavu a přemýšlela. Miles o jejím těžkém dilematu zatím nevěděl a netušil, v jakém je stresu. Dařilo se jí nasadit zářivý úsměv a tvářit se, že má věci pod kontrolou a vše klapě.

Rozhlédla se po kouzelném cavendonském parku. Sytě zelené koruny staletých stromů ostře kontrastovaly s bledě-modrou oblohou, většinou zastíněnou bílými obláčky. Zatím nebylo slunečno, ale průzračně čistý vzduch nenapovídal, že by mělo pršet.

Cecily trápilo, že zatím nenašla na nic řešení, což neodpovídalo její povaze. Poprvé po mnoha letech postrádala inspiraci.

Chybí mi energie. Při tom strašném zjištění se zarazila. Co se to se mnou děje? Právě došla k vrátkům do růžové zahrady, kde měla své oblíbené místo. Otevřela, vešla dovnitř a sklesle dosedla na lavičku. Se zavřenýma očima si vychutnávala božské ticho a jako balzám pro unavenou duši vdechovala kořeněnou vůni pozdních růží. Jak to mohlo dojít tak daleko? Náhle pochopila. *Válka.* Válka zabila statisíce mužů, rozbořila anglická města, zanechala vlast v troskách a britské impérium

před rozpadem; zničila Cecilyin byznys s *haut couture*, dokonce i sériovou výrobu. Oděvy sice už nebyly na příděl, ale odbyt se zdaleka nevyrovnal předválečnému objemu. Prodávaly se nanejvýš doplňky a parfém *Bílá růže*.

Válka drasticky poznamenala většinu odvětví a život obyvatel i v mnoha jiných ohledech. Chyběly peníze a spotřeba vázla.

Cecily zvedlo z lavičky zašumění hejna ptáků. Rozhlédla se, ale nikdo tu nebyl. Opeřenci se prostě jen tak rozhodli opustit park. *S jakou radostí by také opustila Cavendon! Bohužel nemůže.*

Během několika vteřin se hejno zformovalo do naprosto dokonale sestavy obrovského písmene V a v té pozici pak zamířilo k vřesovištní pláni.

Cecily v úžasu sledovala vzdalující se hejno. Jak se umí takhle vzorně seřadit a neopustit své místo? uvažovala. Asi se tak už narodili – v genech mají uloženou informaci, jak vytvořit tuhle dokonalou sestavu, a kdy odletět za teplem. Příroda je prostě nepřekonatelná...

Narodit se s vědomím.

Cecilyin dvacetiletý syn David se narodil s vědomím, že se jednou stane osmým hrabětem z Mowbraye a dědicem panství. Její a Milesův syn – Ingham a Swann. Obě rodiny, pokrevně spřízněné skrze děti, ponесou poprvé do budoucna jméno Ingham.

Cecily musí najít řešení současných potíží – už kvůli Davidovi. Žije přece pro jeho budoucnost.

S tou myšlenkou se náhle dostavila překvapivá vize a Cecily prudce otevřela oči. Zahrada se před ní rozzářila v těch nejjasnějších barvách, kontrastujících s cihlovými zídkami.

Vyšla do parku a zadívala se na bělavou budovu sídla. Od dlouhé terasy jako by se rozvíjel smaragdový travnatý koberec až sem k ní a jezírku s labutěmi kousek vlevo.

Jako na pohlednici. Dnes ráno působí okolí tak živě... Zazabila se. Ano, dnes ráno nahlíží na svět z jiného pohledu – jako by najednou prožila.

V srpnu, což bude za měsíc, se dnes nahnědlá vřesoviště před ní promění až k obzoru v purpurové moře. Je toho tolik, co si zaslouží zachránit! Musí to dokázat.

Nevědomky se vydala stezkou vedoucí k lesíku, kde stály cikánské maringotky.

„Neplač, malá Ceci,“ oslovila Cecily cikánka na schůdcích maringotky.

„Nepláču,“ odpověděla Cecily. Došla až ní.

„Srdce pláče,“ nedala se Genevra ošálit. „Nemáš proč plakat. Opakuju, že Swannové vládnu, a ty to víš.“

Cecily přikývla a usedla na židli, která na ni tady vždycky čekala. „Říkáváš to. Jenže momentálně nerozhodujeme příliš dobře.“

„Velký chaos, ano, ano... Vím, děvenko. Jsi bystrá, malá Ceci. Máš velké nadání. Další takovou osobu neznám,“ kroutila vědma hlavou.

Cecily mlčky zvažovala ta slova. Cikánce bylo nyní padesát, stejně jako Milesovi, ale stále si uchovávala exoticky mladistvý vzhled.

„Mám v hlavě prázdno,“ posteskla si Cecily.

„Kdepak, hraběnko Cecily. To jen starosti tě zaslepily. *Swannové vládnu*. A vidím, že *Swannové zvítězí*,“ dodala Genevra důrazně.

„Nevím, co si počít...“ pokrčila Cecily bezradně rameny. Cítila se opravdu zoufalá.

Genevra si Cecily chvíli mlčky prohlížela. „Jdi za Swannovými. Potřebuješ je,“ řekla pevným hlasem. „Dnes je víc Swannových než Inghamových,“ dodala s úsměvem. „Vyhledej Erika, pomůže ti, malá Ceci.“

Genevra má pravdu. V Cavendonu v současné době žije víc Swannových než Inghamových, uvědomila si Cecily cestou domů.

V rezidenci žije jediný Ingham – Miles. Sestry našly domov jinde: lady Daphne v Curychu, lady Dulcie dokonce v Los Angeles a lady Diedre ve Francii. Teta Charlotte a Cecily jsou jediné ženy, které se přivdaly do rodiny Inghamových, a Cecilyny děti jsou napůl Swannovy, napůl Inghamovy.

Cecily věřila cikánčinu proroctví. Její slova se téměř po každé vyplnila. Zajde tedy za otcovým bratránkem Erikem Swannem. Pracuje pro Inghamovu rodinu odjakživa a nyní povýšil na majordoma. Jeho sestra Laura bohužel zahynula společně s DeLacy při bombardování Londýna.

V půli cesty se Cecily setkala s nadlesním Percym Swannem.

„Dobré ráno, paní hraběnko,“ uklonil se Percy zdvořile. Jako ostatní Swannovi, také otcův mladší bratr ji oslovoval formálně.

„Dobré ráno, Percy,“ odpověděla Cecily s upřímným úsměvem. Nadlesní byl její oblíbenec a spolehlivý zdroj informací týkajících se panství. „Jak prospívá honitba?“

Percy se celý rozzářil. „Nikdy se nám nedařilo líp,“ zvolal nadšeně. „V zimě jsme se o bělokury vzorně starali – krmili je a doslova rozmazlovali. Na začátku sezony budou dospěli.“

„To ráda slyším. Blahopřeju. Vím, jak je obora pro panství cenná a jsem ráda, že se jí s Joem tak věnujete. Už jsem slyšela, že máme o *Významnou dvanáctku* zájemce.“

„Přesně tak, paní.“ Percy přistoupil o krok blíž a pokračoval tlumeným hlasem. „Dám vám tip, který stojí za pokus. Povězte jeho lordstvu, že mnohá panství, kde chovají opeřence, na jejich odstřelu slušně vydělávají. Lovci musí za povolenku k odstřelu zaplatit.“

Cecily zůstala na Percyho hledět s otevřenými ústy. „Inkasovat od hostů peníze? A co to vůbec jsou za lovci?“

„Bohatí Američané,“ odpověděl Percy. „Ubytují se jako hosté – zaplatí za pokoj a stravu. Tohle podnikání se rozmáhá a stálo by za to o tom popřemýšlet.“

Cecily stála s očima vykulenýma a jen přikyvovala. „Ach, teď si vzpomínám, že o tom mluvila paní Harteová. Američtí

milionáři často přijíždějí do Anglie na loveckou sezonu. Díky za tip. Slibuji, že s Milesem promluvíím.“

Percy přehodil pušku přes rameno a mrkl na Cecily. „Hodná holka,“ zamumlal tak tiše, že ho stěží zaslechla.

Cecily se usmívala, když stoupala po schodišti na terasu.

Při vstupu do ranní jídelny se na Cecily upřelo pět párů očí. „Dobré ráno, mami!“ přivítali ji čtyři potomci.

Miles povstal a šel manželku přivítat lehkým polibkem.

„Dobré ráno,“ odpověděla dětem a otočila se k manželovi.

„Dobré ráno, miláčku.“

„Nápodobně,“ kývl Miles hlavou a uvedl Cecily ke stolu.

„Hledal jsem tě v kanceláři, drahoušku. Kde jsi byla?“

„Na procházce. Potřebovala jsem na čerstvý vzduch,“ odpověděla.

„Promiň, mami, že jsem už začala jíst, ale mám hrozný hlad,“ omlouvala se Gwen. Ostatní děti vyprskly smíchem.

Cecily se zadívala na svou nejmladší – válečné dítě, říkávala – osmiletou Gwen. „Nevadí, však víš, že se vždycky opozdím.“

„Mám ti nalít čaj, mami? A budeš snídat?“ zjišťovala Venetia.

„Čaj si dám, díky.“ Cecily se obrátila k Davidovi. „Dneska ti to sluší. Chystáš se někam?“

„Otec mě pozval na schůzku s právníkem v Harrogate.“

Cecily kývla hlavou, obrátila pohled k Milesovi na druhém konci stolu a tázavě zvedla obočí.

„Jen jako doprovod, nic výjimečného,“ vysvětlil manžel, aby rozptýlil obavy v Cecilyině pohledu. „David nás tam zaveze.“

Než Venetia stačila nalít matce čaj, vešel Erik. Ujal se své povinnosti a postavil šálek před Cecily.

„Najdeš si dopoledne čas na krátkou schůzku, Eriku?“ zeptala se Cecily polohlasem.

„Kdykoli si budete přát, paní hraběnko. Kolem jedenácté?“

„Výborně. Přijdu za tebou do kanceláře.“

„Mohu vám podat snídani, paní?“

„Díky, nebudu jíst.“

Erik se vzdálil do malé spižírny za ranní jídelnou a u stolu se rozhostilo ticho.

„Mám ti vyřídit, mami, že teta Dottie zůstane celý den v obchodě,“ vyhrkl Walter po chvíli. „Omlouvám se, že jsem ti to neřekl hned.“

„To nic,“ uklidnila ho Cecily. Na osmnáct byl Walter docela vysoký, podobou celý Ingham. Miloval sport, ale zatím si nevšiml, jak svou perfektní postavou přitahuje dívčí pohledy. „Doufám, že teta Dottie s Gretou potvrdí svou návštěvu. Hned po snídani tetě zavolám.“

„Není skvělé, mami, že jsme doma jen my, nás šest?“ ozvala se šestnáctiletá Venetia.

„Sedm!“ opravil ji Walter se škodolibým úsměškem. Ti dva se ustavičně škorpili. „Zapomněla jsi na tetu Charlotte.“

„To je jedno. Tak sedm. Ale stejně je to fajn, že jsme doma jen my,“ zamumlala Venetia. „Vid', tatínku?“ podívala se na otce, který ji zbožňoval.

Miles potlačil smích. „Je to jiné,“ pokrčil rameny.

„Máš pravdu. Když bratrance odjeli, sekýruješ mě jen ty,“ popíchl Venetii sestra Gwen.

„Nesekýruju tě,“ bránila se Venetia zvýšeným hlasem.

„Sekýruješ,“ odsekl Walter. „Myslíš si, že jsi nejdokonanější.“ Přitom se spiklenecky uculoval na Gwen.

„Američtí bratrance jsou nesnesitelně *panovační*,“ pokračovala Gwen.

„Nejsou američtí, jen tam tráví polovinu roku,“ opravila sestru Venetia.

„I tak jsou panovační! Jako ty!“ vykřikla Gwen.

„Nebud' protivná,“ spustila Venetia, ale jakmile postřehla otcův pohled, zmlkla.

„Tak dost. Jsme tady sami celé léto, a měli bychom si návštěvy užívat. Takové řeči nehodlám poslouchat. Jinak odjedeme s maminkou na dovolenou a vy se budete o sebe starat sami.“

Když Cecily viděla, jak Gwen zrudla, v duchu se usmívala. Nejmladší dcerka je podobou celá máma, ale povahou připomíná Dulcie v dětském věku. Oduševnělá, nezávislá a schopná se bránit. Cecily si o Gwen nedělala starost. Vyroste z ní sebevědomá a nezávislá žena – bojovnice jako její teta.

Později po ránu kráčela Cecily zamyšleně do Hansonovy staré kanceláře, kde nyní úřadoval Erik Swann. Zaklepal, otevřela dveře a nakoukla dovnitř. „Mohu dál?“

„Samozřejmě,“ zvolal Erik. Vyskočil ze židle a spěchal svou vzdálenou sestřenicí pozdravit.

„V téhle místnosti si pokaždé vzpomenu na Hansona,“ poznamenala Cecily a posadila se.

„Vím, co máte na mysli,“ přikyvoval Erik. „Nic se tady nezměnilo.“

„V pondělí po odjezdu lady Daphne, jsme sice probrali spoustu věcí,“ začala Cecily, „ale ještě mě ledaco napadlo.“

„Jen povídejte, paní hraběnko,“ pobídl ji Erik.

„Hlavní společenské salony ve východním a severním křídle i obrazová galerie jsou otevřeny veřejnosti, navíc i několik jídelen. Ložnice v horním patře však nejsou přístupné – nebo ano?“

Erik zakroutil hlavou. „Ne, pouze místnosti, které jste zmínila.“

„Navrhuji zavřít horní patra severního a východního křídla a nábytek přikrýt ochrannými potahy. Pokoje téměř neužíváme a zbytečně se tam uklízí.“

„Už několikrát mě to napadlo,“ souhlasil Erik. „Pokojské ušetří čas na jiné povinnosti. A Peggy to taky uvolní ruce.“

„Hanson vedl evidenci vinotéky. Předpokládám, že v tom pokračuje,“ ověřovala si Cecily.

„Pochopitelně. Je nezbytné mít přehled, co tam máme.“

„Zásoby jsou docela velké, vid’?“

„Ohromné, paní hraběnko, až mi to dělá starost.“

„Proč?“

„Jen aby se vína nezačala kazit. Čtvrtý, pátý a šestý hrabě nakoupili spoustu archivních vín. Teď se mnoho nevypije, ani když se sejde celá rodina.“

„Rozumím. Napadlo mě pozvat z Londýna odborníka a provést inventuru. Některé ročníky bychom mohli nabídnout v aukci.“

Erik upřel na Cecily překvapený pohled. „Myslíte, že by jeho lordstvo souhlasilo?“ zeptal se udiveně.

„Nejsem si jistá. Vyslechneme radu odborníka a jeho lordstvo ji možná přijme – obzvlášť kdyby víno mělo zkysnout. Byla by to velká škoda.“

„S tím souhlasím, jen pochybuji, že by jeho lordstvo přistoupilo na prodej v aukci,“ namítl Erik.

„Možná ano.“ Cecily upřela na majordoma zamyšlený pohled. „V určitých momentech mi Miles dá za pravdu, Eriku. A peníze přijdou vhod.“

„Chápu, paní hraběnko. To mě přivádí k další myšlence. Včera jsem stěhoval na půdu krabici na Swannovy kroniky a všiml jsem si velké bedny. Nahlédl jsem do ní. Jsou tam uloženy obrazy Traverse Mertona...“ Erik se odmlčel, vědom si citlivosti tématu. „Asi patřily lady DeLacy,“ dodal tiše.

„Věnoval jí několik obrazů,“ vzpomněla si Cecily. Vyměnili si s Erikem pohled. Oba věděli, že v noci, dřív než Travers zemřel, šli do jeho ateliéru pro DeLacy, aby ji odvedli z hrůzné scény.

Cecily si tu strašnou noc živě vybavila. Také Erikovi chvílku trvalo, než ovládl emoce. Bylo to tak hrozné... Ubohá DeLacy neměla vždycky jednoduchý život.

„Jsou to velmi hodnotné malby, ale nevím jistě, komu v rodině patří,“ řekla Cecily. „Musím se podívat do DeLacyiny závěti.“

„Byly mi nějak povědomé,“ přiznal Erik. „Podobné měla DeLacy v londýnském bytě.“

„Pravděpodobně je odkázala Milesovi nebo Fondu na obnovu Cavendonu,“ přemýšlela Cecily nahlas. „Je zvláštní a v jistém smyslu příjemné pomyslet, že nám DeLacy pomůže i po smrti...“

PĚT

V altánu, ve stínu starého dubu, se sešly čtyři dámy. Pátek prvního července nazvala Cecily Swannová Inghamová v duchu den D. Rozhodla se dnes najít cestu z problémů ve svém londýnském podniku. Věděla, že má jeho osud ve vlastních rukou a následný boj musí vyhrát. Selhání by v mnoha ohledech přivedilo katastrofu.

Rozhlédla se po svých hostech – dámách různého věku. Dobře oblečených, i když by někdo mohl namítnout, že příliš obyčejné a nenápadné. Cecily však věděla své.

Každá z žen, stejně jako ona sama, vynikala ctižádostí, železnou vůlí a již léta byla Cecily spolehlivou oporou. S jejich pomocí nemůže prohrát. Vytvoří ideální tým.

Mrkla po pratetě Charlotte, rozené Swannové, otcově tetě. Bez její finanční podpory by salon nevznikl.

Teta Dottie, rovněž rozená Swannová, provdaná za detektiva Scotland Yardu, zdaleka nevypadala na šestašedesát. Hned na začátku se v salonu stala Cecilyinou poradkyní a pomocnicí.

A Greta Chalmersová? Se svou osobní asistentkou si Cecily rozuměla od prvního setkání, tehdy byla Greta již vdovou. Nyní jí je dvaadváct a spolupracují mnoho let. Mají hodně společného – jsou, jak se říká, na stejné vlně. Cecily se zhluboka nadechla a se širokým úsměvem se podívala na Dottie a Gretu. „Díky, že jste včera přijely i za trpělivé vyslechnutí mých nekonečných tirád.“ Pak se obrátila k hráběnce vdově. „Cením si, teto Charlotte, že jsi trvala na své přítomnosti. Koneckonců bez tebe by nebyl salon Cecily Swannové.“

„Kdeže! Dokázala bys to i sama, jen by to trvalo trochu déle, drahoušku. Takhle jsme rozjezd poněkud urychlily.“

„Přejděme k věci,“ oznámila Cecily. „Všechny víme, že se salon ocitl v krizi a každou chvíli ho mohu zavřít. Mám velké

dluhy a nechci vyhlásit bankrot. Potřebuji udělat řadu rychlých a účinných kroků. Drastických kroků. Jinak se z té mizérie nevyhrabu.“

„Jsme ti k dispozici,“ ujistila ji teta Dottie. „A jak jsi včera večer navrhla, vyjádříme se otevřeně. Něco nás s Gretou napadlo... A jsou to, jak sama říkáš, velmi drastické zásahy. Jiná cesta totiž není.“

„V první řadě se musíš zbavit dvou továren v Leedsu,“ vstoupila do hovoru Greta. Naklonila se k Cecily a upřeně se na ni zadívala. „Jedna je prázdná a druhou nepotřebujeme, protože sériové oděvy nejdou na odbyt.“

„Souhlasím,“ zareagovala Cecily nadšeně. „Hned v pondělí promluví s Emmou Harteovou, aby mi pomohla najít zájemce o budovy v Leedsu.“

„Nabídnout k prodeji obě budovy najednou je podle mého názoru lákavá nabídka,“ podotkla teta Dottie. „Od konce války, kdy se přestaly vyrábět vojenské uniformy, jsou pro nás velké budovy finančním břemenem a občasný pronájem pokladnu nenaplní.“

Cecily pokyvovala hlavou. „Co myslíš, Greto, proč se sériové oděvy neprodávají?“

„Zpočátku jsem to taky nechápala, až jsem o tom promluvila se sestrou. Elise tvrdí, že jsou příliš *usedlé*. Kvalitně ušité, jenže na dnešní dobu staromódní. Nosily se ve třicátých letech i během války, protože byl přidělový systém. Za pár měsíců máme rok 1950 a žijeme v jiné době! Změnil se trh a ženy chtějí vypadat jinak.“

Teta Charlotte, která dosud pozorně naslouchala, vyložila vlastní návrh. „A uvažuj nad změnou názvu značky, Cecily. Řada by mohla mít název *Swann* – jako například francouzský Chanel nebo Hartnell tady v Anglii. Prostě vypustit křestní jméno, jak to udělali tvoji konkurenti.“

Nastalo ticho.

„Tak jaký je verdikt?“ zeptala se teta Charlotte zachmuřeně.

„Vynikající!“ zvolala Cecily. „Výraz *couture* zákaznice odrazuje, protože zavání luxusem, a tím pádem vysokou cenou.“

Samozřejmě budeme nadále nabízet salonní módu, jen to nebudeme vykřikovat. Co vy na to, Greto, teto Dottie?“

„Jsem pro,“ kývla Greta.

„Já také,“ přidala se teta.

„Tak tedy ukončíme sériovou výrobu a obě nadbytečné tovární budovy prodáme. To bude první krok. Následně změníme jméno firmy na *Swann* a soustředíme se na luxusní módu. Další návrhy?“ vybídla přítomné.

„Podstatně omezit režii,“ podívala se Dottie vážně na Cecily a hned pokračovala. „Zavři menší obchod. Původní si samozřejmě nechej, reprezentuje značku. Stal se už jistou... institucí, abych tak řekla. Taky musíme zrušit některé kanceláře, najít menší prostory a propustit pár zaměstnanců.“

Cecily vytáhla z kapsy list papíru, podívala se na něho a ušklíbla se. „Tak tohle mám jako bod číslo jedna. Vidíte, jak si rozumíme.“

„Není divu,“ prohodila Greta. „Spolupracujeme roky – a nedávna úspěšně. Válka zničila hodně podniků, není divu, že potíže postihly i nás. Lidé šetří na oblečení. A ještě něco, Cecily. Až v neděli odjedeme, měla bys začít tvořit novou luxusní kolekci. Teď budeš žít převážně v Cavendonu, což je podle mého názoru velmi inspirativní místo.“

Cecily se na asistentku zamyšleně zadívala. „Jak to myslíš? Zdá se vám s Elise poslední luxusní řada také staromódní?“

„Upřímně řečeno ano,“ odpověděla Greta přesvědčeně. Nechtěla, aby její slova vyzněla příliš kriticky, proto pohotově vyzvedla kvalitu. „Tvým současným modelům se nedá nic vytknout, jen duch doby se změnil, Cecily. Dámy požadují kanýrky, volány, pastelové barvy, květinové vzory a lehké materiály – například šifon. Ne že bys měla kopírovat jiné návrháře, ale musíš vytvořit řadu přitahující jako kolekce Christiana Diora v roce 1947.“

„Znám ji a moc se mi líbí,“ nadchla se Cecily. „Harryho zahrady nabízejí úžasnou inspiraci. Jestli se pustím do práce příští týden, zvládnou nabídnout novou kolekci pro příští jaro –“

„Ne!“ zarazila ji teta Dottie ostře. „Připrav kolekci pro příští podzim. Nejprve s Gretou přeorganizujeme podnik – samozřejmě podle tvých představ. Nezapomínej, že musíme přijmout pár nových švadlen, které mají zkušenosti s *haute couture*, pak shánět materiál a tak... Nespěchej, Cecily.“

„Dottie má pravdu,“ přidala se teta Charlotte. „Víš, co se říká: Práce kvapná málo platná. Dopřej si čas, zapoj tvořivost a navrhni unikátní, svěží, velkolepou kolekci. Příští rok může pro celou zemi – i pro nás – znamenat zásadní přelom, protože se koná Britský festival. A nyní proberme dluhy.“

Cecily se posadila zpříma a každé společnosti věnovala pozorný pohled. „Potřebuji patnáct tisíc liber, abych vyrovnala závazky, a další peníze pro nový začátek. Nájemné, mzdy, nákup materiálu... Mzdy pro švadleny, které budou šít ručně, což je nezbytné, pokud chci prodávat luxusní módu.“ Cecily zakroutila hlavou a najednou jako by ji opouštěl elán. „Jsou čtyři roky po válce a stále přicházíme o peníze, zákazníky i klienty,“ vzdychla. „Následkem toho nemůžu Milesovi nabídnout finance na úhradu daně z nemovitosti. Ještě o tom nevím. Je mi líto, ale nenašla jsem odvahu mu tu nepříjemnou zprávu sdělit.“

V besídce se rozhostilo ticho. Dámy se opřely na židlích a uvažovaly o Cecilyiných – potažmo svých – potížích.

Po dlouhé chvíli prolomila tíživé mlčení Greta. „Ráda bych se stala tvou společnicí, Cecily. Zvaž to, prosím. Vidíš –“

„Nepřipadá v úvahu!“ zvedla Cecily ruku. „Nikdy bych si neodpustila, kdybys měla přijít o svůj podíl. Víím, že jsou Elise s Kurtem na tobě závislí.“

„Poslyš, Cecily, všechno vysvětlím. Otec odkázal Elise a Kurtovi všechny úspory. Věděl, že já budu dědit po babičce. Matka byla jedináček, a protože zemřela velice mladá, stala jsem se babiččinou jedinou dědičkou. Jak víš, babi zemřela vloni a její dům v Hampsteadu jsem nabídla realitní kanceláři. Nějaký čas trvalo, než se našel zájemce, ale já jsem nespěchala. Počkala jsem na nejvyšší nabídku. Minulý týden se dům konečně prodal. Můžu si tedy dovolit investovat.“ Greta

si lehce odkašlala a opatrně pokračovala. „Ale pouze do tvého obchodu, nikoli Cavendonu.“

„To bych od tebe ani nechtěla,“ ujistila ji Cecily. „Díky za nabídku, Greto. Přes víkend o ní popřemýšlím. Je obrovský závazek mít ve firmě společníka.“

„Řekla jsi už Milesovi o Howardově nápadu s aukcí vín?“ vzpomněla si Dottie.

„Ještě ne.“

„A kdy to hodláš udělat? Kdy mu miníš říct i o těch dalších záležitostech?“

„Zítřka. Soboty mívá volné a trávíme spolu víc času.“

„Prodat víno v aukci?“ žasla teta Charlotte. „No tohle! Howardovi to vážně myslí, Dottie.“

„No, nebyl to vyloženě jeho nápad,“ upřesnila teta Dottie. „Četl v *Timesech*, že hrabě z Overshedu to takhle udělal, a prosil mě, abych o té možnosti informovala Cecily. Howard ví, jaké máme obrovské zásoby. Hanson ho provedl sklepem, když ho v roce 1938 upravoval na obytné prostory pro případ, že by nacisté vtrhli do Británie.“

„Předpokládám, že Miles tu myšlenku zváží. Co ty na to, Cecily?“ obrátila teta Charlotte k praneteři tázavý pohled.

„Pevně doufám. Jestli bude váhat, přesvědčím ho. Teď jsi mi něco připomněla. Začátkem týdne jsem náhodou potkala Percyho. Vyprávěl mi, že některé aristokratické rodiny, které mají honitby, nabízejí zájemcům placený odstřel. Většinou přijíždějí zazobaní Američané. Nejspíš touží pobýt v honosných sídlech, mezi honorací.“ Poslední slova Cecily pronesla s ironickou nadsázkou, což vyvolalo výbuch smíchu. I ona se upřímně rozesmála. To již přicházel Erik s limonádou a skleničkami.

Cecily cítila, že ji úzkost posledních týdnů začíná opouštět. Na víkend přijede Charlie s Alicí a za chvíli musí zkontrolovat přípravu oběda. Do té doby si užije červencové dopoledne.

ŠEST

Cecily se zastavila uprostřed opulentního schodiště a zaposlouchala se. Podle lehce nepravidelného kroku hned poznala, že přichází Charlie.

Sestupovala do přízemí, aby na něho počkala, ale už na ni mával z vestibulu. Charlieho měla ze všech Milesových synovců a neteří nejraději už jako malého chlapce; pak následkem válečného zranění přišel o nohu a její vztah k němu byl ještě vřelejší.

V úžasu sledovala, jak se s hendikepem vyrovnal. Pro lepší rovnováhu používal vycházkovou hůl a jen málokdo postřehl, že má protézu. Teď je mu dvaatřicet a vypadá báječně.

S úsměvem přistoupil k Cecily a přátelsky se objali. V průběhu let se mezi nimi vytvořilo pevné přátelské pouto a věděli, že jeden u druhého najdou oporu.

„Omlouvám se za včerejší pozdní příjezd,“ řekl Charlie. „Zavinil jsem to já. Pustil jsem se do psaní dost náročného článku a trvalo to déle, než jsem předpokládal.“

„Nevadí, Charlie. Jsem moc ráda, že s Alicií zůstanete do pondělka. Paloma mi říkala, že se tvé knihy prodávají velmi dobře. Blahopřeji. A díky za příspěvek ze zisku. Použijeme ho na mzdy pro zaměstnance obchodu.“

„Je mi ctí podílet se na režii. Mám-li být upřímný, nečekal jsem, že rodová historie Swannových a Inghamových je vyprodaná. Napadlo by tě to?“

„Čte se velice dobře. Je to nesmírně zajímavá kniha, Charlie.“

„Díky, teto Ceci. A poslyš, omlouvám se za mámu. Velice nás s Alicií rozčílilo, jak se do tebe navezla kvůli zpřístupnění Cavendonu. Máma tě má ráda a myslím, že v hloubi duše tě obdivuje, jak úporně ses tolik let snažila zachránit sídlo a rodinu. V poslední době je nějaká podrážděná. Snad jí to odpustíš.“

Cecily položila Charliemu ruku na rameno. „Již se stalo. Daphne vložila do tohoto domu srdce i duši. V Curychu si odpocíne. Pojdme na chvíli do knihovny, na oběd je ještě brzy.“

Posadili se na pohovku u hořícího krbu. V knihovně se topilo celý rok, byla to totiž jedna z nejchladnějších místností v domě.

„Erik říkal, že Bryan s vámi nakonec nepřijel.“

Charlie přikývl. Uvelebil se na měkké pohovce a natáhl nohu s protézou, aby si udělal pohodlí. „Onemocněl mu otec, a tak odjel do Brightonu. Jistě víš, že Braynova matka zemřela a jeho mladší bratr není schopen se o otce postarat.“

„Rozumím. Mám Bryana ráda. Je příjemný a taky dobrý he-rec. S Alicií si rozumí, vid'?" Snad jim to vydrží.“

„Doufám. Bryan je –“

„Ahoj, teto Ceci!“ vplula do knihovny Alicia v rozkošných šeríkově modrých bavlněných šatech, které jí před rokem věnovala Cecily.

„Jsem tak ráda, že vás oba vidím,“ usmívala se Cecily šťastně na neteř.

„Matka,“ začala Alicia, ale Charlie ji pohledem zarazil.

„Už jsem se Cecily omluvil. Taky si myslí, že máma je přetěžaná a potřebuje odpočívat.“

„Jak znám Daphne, vrátí se dřív, než se nadějeme, a věci se vrátí do normálu,“ ujistila Cecily Alicii. „Cavendon je váš domov a patříte sem.“

„Ach bože, vidím, že jdu pozdě!“ volala ode dveří teta Charlotte.

„Přišli jsme trochu dřív.“ Charlie vstal a spěchal se přivítat s hraběnkou vdovou. Pak si všichni chvíli povídali, když se Charlie najednou zadíval na Cecily. „Greta tady není? Měla přece s tebou strávit víkend, ne?“

„Ano, je v Cavendonu. Přijely s tetou Dottie na schůzku ohledně změn v mém podniku. Momentálně jsou na obědě u mé matky.“ Gretina nevlastní sestra Elise byla nejlepší přítelkyně Victorie, kterou v jejích deseti letech Walter a Alice Swannovi přijali, když úřady po vypuknutí války odeslaly stovky dětí do bezpečí na venkov. Nyní je jí téměř dvacet, žije v Londýně a věnuje se fotografování.